

[Strona Główna](#) > ... > [Twoje Prawa](#) > [Oskarżenia \(postępowanie karne\)](#) > [Italy](#)

Oskarżenia (postępowanie karne)

Autor treści:

Włochy

Włochy

Na tych stronach wyjaśniono tryb postępowania w przypadku, gdy dana osoba jest podejrzana lub oskarżona o popełnienie przestępstwa.

Przebieg postępowania karnego

Poniżej pokrótce opisano standardowe działania podejmowane w toku postępowania karnego prowadzonego przeciwko osobom pełnoletnim.

W notach informacyjnych przedstawiono szczegółowy opis poszczególnych etapów postępowania, jak również praw przysługujących podejrzanemu/oskarżonemu. Zawarte w nich informacje nie zastępują porady prawnej i mają wyłącznie orientacyjny charakter.

Postępowanie karne zostaje wszczęte z chwilą powzięcia przez policję lub prokuraturę informacji o popełnieniu czynu, który może nosić znamiona przestępstwa.

Po zakończeniu dochodzenia/śledztwa prokurator wnosi akt oskarżenia, chyba że uzna za stosowne umorzyć postępowanie.

W przypadku spraw dotyczących przestępstw rozpoznawanych przed sądem orzekającym w składzie kilkuosobowym, sądem przysięgłych (*corte d'assise*) (organem zbliżonym do Sądu Koronnego (Crown Court) w Zjednoczonym Królestwie (Anglia i Walia) lub do Federalnego Dystryktu Sądowego (Federal Judicial District) w Stanach Zjednoczonych) lub, niekiedy, sądem orzekającym w składzie jednoosobowym prokurator składa akt oskarżenia na ręce sędziego w trakcie rozprawy wstępnej.

Po zakończeniu rozprawy wstępnej sąd może skierować sprawę do rozpoznania w toku postępowania sądowego lub umorzyć postępowanie karne.

W przypadku przestępstw podlegających właściwości rzeczowej sądu orzekającego w składzie jednoosobowym lub sędziego pokoju prokurator wystosowuje wezwanie do stawienia się przed sądem lub bezpośrednie wezwanie do stawiennictwa (*mandato di comparizione, citazione diretta in giudizio*).

Przewidziano również szereg instytucji szczególnych: postępowanie uproszczone, dobrowolne poddanie się karze, natychmiastowe lub bezpośrednie postawienie w stan oskarżenia, bez rozprawy wstępnej (*giudizio immediato, giudizio direttissimo*), wyrok nakazowy.

Postępowanie karne składa się zazwyczaj z trzech etapów:

- postępowanie w pierwszej instancji (sąd przysięgłych, sąd orzekający w składzie wieloosobowym, sąd orzekający w składzie jednoosobowym lub sędzia pokoju),
- postępowanie apelacyjne oraz
- postępowanie przed Najwyższym Sądem Kasacyjnym (sądem najwyższej instancji).

W toku postępowania w pierwszej instancji gromadzi się wszystkie dowody, a także przeprowadza się dowody z zeznań świadków oraz dowody z dokumentów; postępowanie kończy się wydaniem wyroku skazującego lub

uniewinniającego oskarżonego.

Oskarżony może wnieść apelację od wyroku wydanego w pierwszej instancji.

Sąd apelacyjny rozstrzyga, czy należy utrzymać w mocy wyrok wydany w pierwszej instancji, zmienić go w całości lub w części czy też uchylić go i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania przed sądem pierwszej instancji.

Od orzeczenia sądu apelacyjnego przysługuje kasacja do Najwyższego Sądu Kasacyjnego (sądu najwyższej instancji).

Najwyższy Sąd Kasacyjny wydaje wyrok, w którym może orzec niedopuszczalność kasacji albo ją odrzucić, uchylić zaskarżany wyrok bez przekazywania sprawy do ponownego rozpoznania albo uchylić zaskarżany wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania przed sądem pierwszej instancji.

Po wyczerpaniu wszystkich środków zaskarżenia wyrok staje się prawomocny. Jeżeli wydano wyrok skazujący na określoną karę, kara ta staje się wykonalna.

W notach informacyjnych przedstawiono szczegółowy opis poszczególnych etapów postępowania, jak również praw przysługujących podejrzanemu/oskarżonemu. Zawarte w nich informacje nie zastępują porady prawnej i mają wyłącznie orientacyjny charakter.

Ofiara przestępstwa może uzyskać wszystkie informacje na temat przysługujących jej praw po kliknięciu [tego](#) hiperłącza.

Rola Komisji Europejskiej

W tym miejscu należy podkreślić, że Komisja Europejska nie odgrywa żadnej roli w postępowaniach karnych prowadzonych w państwach członkowskich i nie może zatem udzielić pokrzywdzonemu żadnego wsparcia przy składaniu zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. Informacje zawarte w tych notach informacyjnych mają wyłącznie na celu przedstawienie pokrzywdzonemu procedury składania zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa i wskazaniu mu organów, z którymi może skontaktować się w tej sprawie.

Aby zapoznać się z odpowiednimi informacjami, należy kliknąć poniższe linki:

[1 - Moje prawa w postępowaniu przygotowawczym](#)

[2 - Moje prawa w trakcie rozprawy sądowej](#)

[3 - Moje prawa po zakończeniu rozprawy](#)

 Ostatnia aktualizacja: 07/08/2025

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

1 - Moje prawa w postępowaniu przygotowawczym

A) Jestem cudzoziemcem – czy ma to wpływ na postępowanie

przygotowawcze?

Tak – co do zasady cudzoziemcom przysługują pewne dodatkowe prawa i są oni objęci pewnymi szczególnymi gwarancjami (zob. również *poniżej*).

B) Z jakich etapów składa się postępowanie przygotowawcze?

(i) Etap gromadzenia dowodów / uprawnienie do przeprowadzania postępowania przygotowawczego

Kwestie związane z czynnościami dokonywanymi przez policję w toku postępowania przygotowawczego regulują przepisy art. 347–357 kodeksu postępowania karnego; kwestie związane z czynnościami dokonywanymi przez prokuraturę regulują przepisy art. 358–378 kodeksu postępowania karnego.

(ii) Zatrzymanie policyjne

Zgodnie z art. 384 kodeksu postępowania karnego, poza przypadkami ujęcia sprawcy na gorącym uczynku – w których policja kryminalna dokonuje obligatoryjnego lub fakultatywnego aresztowania podejrzanego w trakcie popełniania przestępstwa – w sytuacji gdy zachodzą określone przesłanki, które – nawet w związku z niemożnością ustalenia tożsamości podejrzanego – mogą uprawdopodobniać ryzyko jego zbiegnięcia, prokurator wydaje nakaz tymczasowego aresztowania podejrzanego lub, przed przejęciem dochodzenia przez prokuraturę, policja z urzędu dokonuje tymczasowego aresztowania osoby, co do której zachodzi uzasadnione podejrzenie, że mogła dopuścić się przestępstwa zagrożonego karą dożywotniego pozbawienia wolności lub karą pozbawienia wolności w wymiarze od co najmniej dwóch lat do maksymalnie sześciu lat bądź przestępstwa z użyciem broni wojskowej i materiałów wybuchowych, przestępstwa popełnionego w celach terrorystycznych, uwzględniając cele związane z terroryzmem międzynarodowym, lub przestępstwa mającego na celu obalenie porządku demokratycznego.

(iii) Przesłuchanie

Osoba, przeciwko której toczy się dochodzenie lub śledztwo – nawet w przypadku jej tymczasowego aresztowania lub zatrzymania z innych powodów – bierze udział w przesłuchaniu dobrowolnie, z zachowaniem niezbędnych środków bezpieczeństwa służących zapobieżeniu ryzyku ucieczki lub przemocy; w tym kontekście nie dopuszcza się możliwości stosowania metod ani technik mogących wywrzeć wpływ na swobodę samostanowienia osoby przesłuchiwanej lub na jej zdolność do zapamiętywania i oceny faktów, nawet za zgodą tej osoby.

(iv) Tymczasowe aresztowanie

Kwestie związane z tymczasowym aresztowaniem i innymi środkami dozoru osobistego uregulowano w przepisach art. 272–315 kodeksu postępowania karnego. System środków dozoru osobistego opiera się na zasadach odpowiedniości i proporcjonalności, zgodnie z którymi – ogólnie rzecz biorąc – przy zarządzaniu zastosowania tego rodzaju środków sąd bierze pod uwagę, z jednej strony, adekwatność danego środka w kontekście charakteru i zakresu wymogów ostrożnościowych, które muszą zostać spełnione w danym przypadku, oraz, z drugiej strony, fakt, że każdy środek musi być proporcjonalny do powagi przestępstwa oraz do kary, która została lub może zostać nałożona.

C) Jakie mam prawa w trakcie postępowania przygotowawczego?

(i) Czy przysługuje mi prawo dostępu do usług tłumacza ustnego i do tłumaczeń pisemnych?

Tak, zgodnie z art. 143 kodeksu postępowania karnego.

(ii) Jakie mam prawa w zakresie dostępu do informacji i do akt sprawy?

W tym względzie należy podkreślić, że co do zasady postanowienie o zamknięciu postępowania przygotowawczego doręczane podejrzanemu i wybranemu przez niego obrońcy zawiera zwięzły opis okoliczności faktycznych, w związku z którymi prowadzone jest postępowanie, zestawienie przepisów prawnych, które miały zostać naruszone, oraz wskazanie daty i miejsca zdarzenia, a także informację o tym, że dokumenty związane z dokonanymi czynnościami dochodzeniowo-śledczymi zostały złożone w prokuraturze i że podejrzany oraz jego obrońca są uprawnieni do zapoznania się z ich treścią i sporządzenia ich kopii; ponadto przewidziano przepisy szczególne regulujące kwestie związane z prawem do informacji i prawem dostępu do dokumentów zawartych w aktach sprawy, w szczególności jeżeli chodzi o przebieg przesłuchania lub nakładanie środków dozoru osobistego.

(iii) Czy przysługuje mi prawo dostępu do adwokata i do poinformowania osoby trzeciej o mojej sytuacji?

Podejrzany/oskarżony ma prawo wyznaczyć maksymalnie dwóch obrońców; podejrzanego/oskarżonego, który nie wyznaczył obrońcy lub który nie dysponuje żadnym obrońcą, reprezentuje obrońca z urzędu. W przypadku rewizji i przeszukań zastosowanie mają przepisy szczególne, m.in. przepis przyznający podejrzanemu/oskarżonemu prawo do korzystania z pomocy wybranej przez siebie osoby, o ile może ona wziąć udział w rewizji lub przeszukaniu i zostanie uznana za odpowiednią.

(iv) Czy przysługuje mi pomoc prawna?

Tak, o ile spełniono przesłanki przewidziane w odpowiednich obowiązujących przepisach.

(v) Co należy wiedzieć o:

a) domniemaniu niewinności

Zgodnie z art. 27 konstytucji Republiki Włoskiej oskarżonych uznaje się za niewinnych do chwili wydania wyroku kończącego postępowanie w sprawie.

b) prawie do zachowania milczenia i do wolności od samooskarżenia

W tym względzie należy odnotować m.in., że przed rozpoczęciem przesłuchania osoby przesłuchiwane należy pouczyć, że składane przez nie zeznania lub wyjaśnienia mogą zawsze zostać wykorzystane przeciwko nim i że – poza obowiązkiem podania swoich danych osobowych – przysługuje im prawo do odmowy odpowiedzi na jakiegokolwiek pytania, przy czym taka odmowa nie będzie skutkowała wstrzymaniem biegu postępowania; niezastosowanie się do tych przepisów skutkuje brakiem możliwości wykorzystania jakichkolwiek zeznań lub wyjaśnień złożonych przez przesłuchiwaną osobę.

c) ciężarze dowodu

Ogólnie rzecz biorąc, ciężar dowodu związany z koniecznością wykazania prawdziwości okoliczności faktycznych przedstawionych w akcie oskarżenia, potwierdzenia odpowiedzialności karnej danej osoby oraz ustalenia wymiaru kary lub określenia środków zapobiegawczych spoczywa na prokuraturze.

(vi) Jakie są szczególne gwarancje procesowe dla małoletnich?

Przepisy regulujące kwestie związane z przebiegiem postępowania karnego prowadzonego przeciwko małoletnim zawarto w dekrety prezydenckim nr 448 z dnia 22 września 1988 r., w którym – co do zasady – ustanowiono system zapewniający korzystniejsze traktowanie małoletnich podejrzanych/oskarżonych w toku postępowania przygotowawczego i postępowania sądowego.

(vii) Jakie są specjalne gwarancje procesowe dla osób wymagających szczególnego traktowania?

Ogólnie rzecz biorąc, w odniesieniu do takich osób stosuje się standardowe przepisy dotyczące ochrony odpowiednich praw osobistych.

D) Jakie terminy przewidziane przepisami prawa obowiązują w trakcie dochodzenia?

Co do zasady, jeżeli prokuratura nie wystąpi o umorzenie sprawy, jest zobowiązana wnieść akt oskarżenia w terminie sześciu miesięcy od dnia wpisania imienia i nazwiska osoby, której przypisuje się popełnienie przestępstwa, do rejestru zgłoszonych przestępstw; termin ten przedłuża się do jednego roku w przypadku przestępstw, o których mowa w art. 407 ust. 2 lit. a) kodeksu postępowania karnego (przestępczość zorganizowana, terroryzm, przestępstwa związane z bronią palną lub narkotykami i inne poważne przestępstwa). W każdym razie przed upływem terminu na wniesienie aktu oskarżenia prokuratura może wystąpić do sądu właściwego dla prowadzonego postępowania przygotowawczego o przedłużenie wspomnianego powyżej terminu z uzasadnionych względów; prokuratura może zasadniczo ponawiać wnioski o przedłużenie terminu na wniesienie aktu oskarżenia w przypadku szczególnie złożonych śledztw lub w przypadku, gdy zakończenie postępowania przygotowawczego w przedłużonym terminie okaże się niemożliwe z przyczyn obiektywnych; sąd właściwy dla prowadzonego postępowania przygotowawczego, który przychyli się do wniosku o przedłużenie tego terminu, może przedłużyć go każdorazowo o maksymalnie sześć miesięcy. Co do zasady czas trwania postępowania przygotowawczego – uwzględniając również wszelkie przypadki przedłużenia terminu na wniesienie aktu oskarżenia – nie może jednak przekraczać 18 miesięcy. Niemniej maksymalny okres trwania postępowania przygotowawczego wynosi dwa lata, jeżeli postępowanie to dotyczy przestępstw, o których mowa w art. 407 ust. 2 lit. a), lub w innych ściśle określonych przypadkach przewidzianych w obowiązujących przepisach.

E) Jakie środki stosuje się na etapie postępowania przygotowawczego, w tym alternatywy dla tymczasowego aresztowania i możliwości przekazania danej osoby do państwa pochodzenia (europejski nakaz nadzoru)?

Poza tymczasowym aresztowaniem można zastosować następujące środki przymusu osobistego: zakaz opuszczania kraju, obowiązek stawiania się na komisariacie policji, nakaz opuszczenia domu rodzinnego, zakaz pojawiania się w miejscach regularnie odwiedzanych przez ofiarę, zakaz lub obowiązek zamieszkiwania pod wskazanym adresem, areszt domowy, tymczasowe osadzenie w zakładzie dla matek o złagodzonej rygorze, tymczasowe umieszczenie w zakładzie opieki zdrowotnej.

■ Ostatnia aktualizacja: 27/09/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

2 – Moje prawa w trakcie rozprawy sądowej

A) Gdzie odbędzie się rozprawa?

Co do zasady rozprawę przeprowadza się w sądzie właściwym miejscowo i rzeczowo dla danego przestępstwa.

B) Czy zarzuty mogą ulec zmianie? Jeśli tak, jakie mam prawo do informacji w tym zakresie?

Ogólnie rzecz biorąc, jeżeli w toku postępowania sądowego okaże się, że okoliczności faktyczne związane z przestępstwem różnią się od okoliczności przedstawionych w akcie oskarżenia, przy czym taka rozbieżność nie będzie wiązała się z koniecznością rozpoznania sprawy przez sąd wyższej instancji, prokuratura zmieni zarzuty i wniesie nowy akt oskarżenia; to samo dotyczy zbiegu przestępstw oraz jakichkolwiek okoliczności obciążających stwierdzonych w trakcie rozprawy. Co do zasady w przypadku gdy w trakcie rozprawy dojdzie do ujawnienia nowych okoliczności faktycznych dotyczących oskarżonego, które nie zostały uwzględnione w pierwotnym akcie oskarżenia i które dotyczą czynów ściganych z urzędu, prokurator kontynuuje postępowanie w zwykłym trybie. Jeżeli jednak prokurator wystąpi ze stosownym wnioskiem w tym zakresie, sędzia może zatwierdzić zmianę zarzutów na tej samej rozprawie, o ile oskarżony wyrazi na to zgodę i o ile wprowadzenie takiej zmiany nie spowoduje opóźnień postępowania. Jeżeli prokurator zdecyduje się niezwłocznie przedstawić nowe zarzuty, oskarżony ma zasadniczo możliwość wystąpienia o zawieszenie postępowania sądowego i dopuszczenie nowych dowodów.

C) Jakie mam prawa w trakcie rozprawy?

(i) Czy muszę stawić się w sądzie? W jakiej sytuacji mogę być nieobecny na rozprawie?

Oskarżony ma prawo – a nie obowiązek – stawienia się na rozprawie. Sąd może jednak nakazać doprowadzenie nieobecnego oskarżonego na rozprawę, jeżeli jego obecność jest wymagana do przeprowadzenia dowodu innego niż przesłuchanie.

(ii) Czy przysługuje mi prawo dostępu do usług tłumacza ustnego i do tłumaczenia pisemnego?

Tak, zgodnie z art. 143 kodeksu postępowania karnego.

(iii) Czy mam prawo do adwokata?

Podejrzany/oskarżony ma prawo wyznaczyć maksymalnie dwóch obrońców; podejrzanego/oskarżonego, który nie wyznaczył obrońcy lub który nie dysponuje żadnym obrońcą, reprezentuje obrońca z urzędu.

(iv) Jakie inne prawa procesowe powinienem znać? (np. przedstawienie podejrzanych przed sądem)

W tym względzie warto odnotować, że zgodnie z art. 523 kodeksu postępowania karnego oskarżonemu i jego obrońcy należy każdorazowo zapewnić możliwość zabrania głosu jako ostatnim w toku rozprawy, jeżeli wyrażą taką wolę, pod rygorem nieważności postępowania. Ponadto należy podkreślić, że na każdym etapie postępowania, niezależnie od instancji, strony i ich obrońca mogą wnosić do sądu pisma procesowe lub pisemne wnioski.

D) Kary, które sąd może orzec

Sąd wydaje wyrok skazujący, jeżeli oskarżony zostanie uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu ponad wszelką wątpliwość. W wyroku skazującym sąd nakłada na oskarżonego karę oraz wszelkie stosowne środki zabezpieczające. Wydając wyrok skazujący, sąd orzeka również w przedmiocie wszelkich roszczeń dotyczących przywrócenia stanu poprzedniego i odszkodowania. Jeżeli sąd uzna, że oskarżony jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania, określi również jego wysokość, chyba że kwestia ta wchodzi w zakres właściwości innego sądu.

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

3 – Moje prawa po zakończeniu rozprawy

A) Czy mam prawo do odwołania się od orzeczenia sądu?

Tak, co do zasady – z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w obowiązującym prawie (zob. art. 593 kodeksu postępowania karnego) – od wyroków skazujących można wnieść apelację; alternatywnie, od wyroków w pierwszej instancji podlegających zaskarżeniu można wnieść kasację bezpośrednio do Najwyższego Sądu Kasacyjnego.

B) Jakie mam inne możliwości zaskarżenia orzeczenia?

Poza przypadkami przewidzianymi w przepisach szczególnych kasację opartą na przesłankach przewidzianych w obowiązującym prawie (zob. art. 606 kodeksu postępowania karnego) można wnieść od wyroków wydanych wskutek wniesienia apelacji lub od wyroków niepodlegających zaskarżeniu.

C) Jakie skutki będzie mieć dla mnie wyrok skazujący?

(i) Wpis w rejestrze karnym

Ogólnie rzecz biorąc, wyciąg z rejestru karnego dotyczący danej osoby zawiera m.in. informacje na temat prawomocnych wyroków skazujących wydanych przeciwko tej osobie.

(ii) Wykonanie kary, przekazywanie więźniów, warunkowe zawieszenie wykonania kary i kary alternatywne

Warunkowe zawieszenie wykonania kary: co do zasady przy wydawaniu wyroku skazującego na karę więzienia lub karę pozbawienia wolności na okres maksymalnie dwóch lat lub na karę grzywny, która – samodzielnie lub w połączeniu z odpowiednią karą pozbawienia wolności przewidzianą w obowiązujących przepisach – jest równoważna wyrokowi skazującemu na karę pozbawienia wolności na łączny okres wynoszący maksymalnie dwa lata, sąd może nakazać zawieszenie wykonania kary na okres pięciu lat, jeżeli oskarżonego skazano za przestępstwo, lub na okres dwóch lat, jeżeli oskarżonego skazano za wykroczenie; w odniesieniu do osób małoletnich i osób pełnoletnich, które nie ukończyły jeszcze 21. roku życia, przewidziano wyższe górne granice wymiaru kary (odpowiednio trzy lata i dwa i pół roku).

Kary alternatywne: zgodnie z art. 53 ustawy nr 689 z dnia 24 listopada 1981 r. jeżeli przy wydawaniu wyroku skazującego sąd uzna, że okres pozbawienia wolności nie może przekraczać dwóch lat, może zastąpić tę karę karą częściowego pozbawienia wolności; jeżeli sąd uzna, że okres pozbawienia wolności nie może przekraczać roku, może zastąpić tę karę karą dozoru sądowego (*libertà controllata*); jeżeli sąd uzna, że okres pozbawienia wolności nie może przekraczać sześciu miesięcy, może również zastąpić tę karę karą grzywny w odpowiedniej wysokości.

Wykonanie kary: ogólnie rzecz biorąc – poza przypadkiem osoby, która z uwagi na popełnienie czynu skutkującego skazaniem jej na karę podlegającą obecnie wykonaniu była już tymczasowo aresztowana w chwili wydawania wyroku kończącego postępowanie w sprawie – prokuratura zawiesza wykonanie kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym czterech lat (okres ten obejmuje również wszelką pozostającą do odbycia część dłuższej kary), o ile kary tej nie orzeczono z tytułu popełnienia określonych poważnych przestępstw (o których mowa w art. 656 ust. 9 lit. a) kodeksu postępowania karnego i art. 4-bis ustawy nr 354/1975), na mocy specjalnego dekretu, który doręcza się skazanemu i jego adwokatowi i w którym stwierdza się m.in., że skazany może złożyć wniosek o zastosowanie kary alternatywnej wobec standardowego osadzenia

w zakładzie karnym w terminie przewidzianym w obowiązujących przepisach; odpowiedzialność za rozpoznawanie tego rodzaju wniosków spoczywa na sędziach sprawujących nadzór nad wykonywaniem wyroków (*Magistratura di Sorveglianza*).

Przekazywanie więźniów: w tym względzie zastosowanie mają przepisy przewidziane w dekrete legislacyjnym nr 16 z dnia 7 września 2010 r. przyjętym zgodnie z ustawą delegowaną nr 88 z dnia 7 lipca 2009 r. (prawo wspólnotowe z 2008 r.) w celu zapewnienia zgodności włoskiego prawa krajowego z decyzją ramową Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej lub postanowienia dwustronnych umów międzynarodowych zawartych przez Włochy.

■ Ostatnia aktualizacja: 13/01/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.